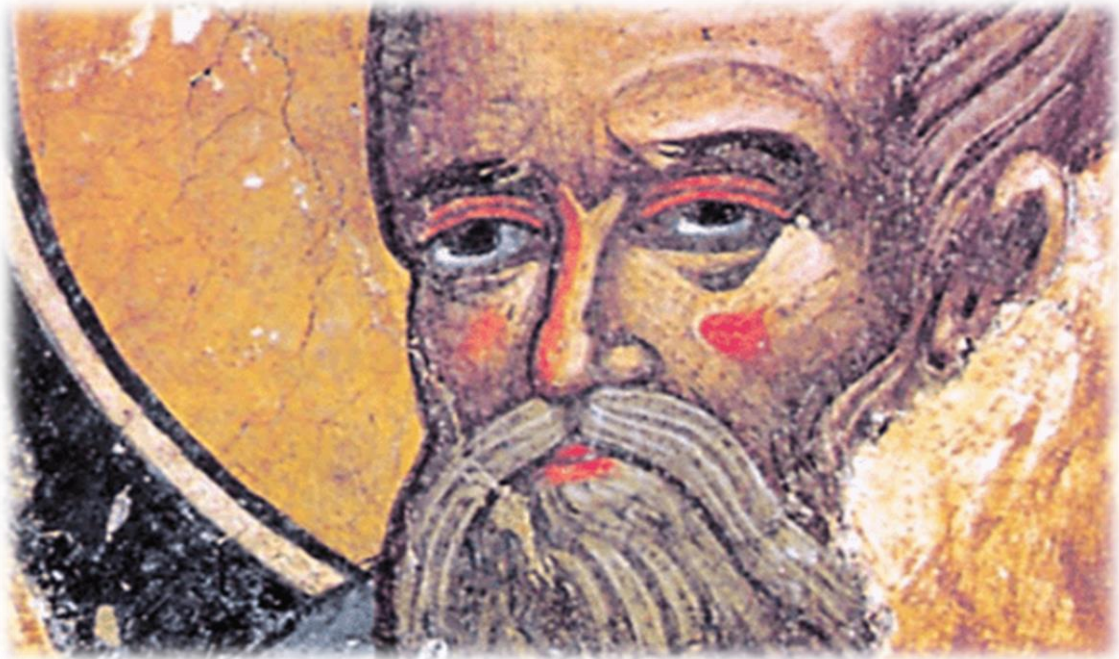

Όσοι με κακολογούν με ευεργετούν.

Από τον Ευεργετινό.

Ο αββάς Ζωσιμάς έλεγε: «Κανείς δεν λέει ψέματα, παρά μόνο όσοι με επαινούν και με καλοτυχίζουν· και κανείς δεν λέει την αλήθεια, παρά μόνο όσοι με κατηγορούν και με εξευτελίζουν. Και πάλι δεν λένε όλη την αλήθεια, αφού δεν ξέρουν με ακρίβεια όλα τα της καρδιάς μου. Αν μπορούσαν να δουν, δεν λέω όλα, αλλά ένα μέρος από τα πάθη που υπάρχουν μέσα μου, θα έφευγαν μακριά μου όπως φεύγουν από τον βόρβορο ή τη δυσωδία ή το ακάθαρτο πνεύμα. Και αν ακόμη τα σώματα των ανθρώπων γίνουν γλώσσες για να με κατηγορούν, είμαι βέβαιος ότι κανένας δεν θα μπορέσει να περιγράψει επάξια την ατιμία μου. Αν δηλαδή ο δίκαιος Ιώβ είπε· “Είμαι γεμάτος ατιμία” (Ιώβ 10:15) – και η λέξη “γεμάτος” δεν παίρνει προσθήκη –, τι να πω εγώ που είμαι πέλαγος κάθε κακίας;

» Ο διάβολος μας ταπείνωσε με κάθε αμάρτημα· δεν οφείλουμε λοιπόν να αναγνωρίζουμε ότι ταπεινωθήκαμε; Όσοι αναγνωρίζουν την κατάστασή τους, αυτοί συντρίβουν τον σατανά που τους συνέτριψε. Και όπως είπαν οι άγιοι πατέρες, όταν η ταπείνωση κατεβεί ως τον άδη, υψώνεται ως τον ουρανό. Το ίδιο και η υπερηφάνεια· όταν υψωθεί ως τον ουρανό, κατεβαίνει στον άδη».

Και πρόσθετε ο γέροντας: «Ποιος μπορεί να πείσει ποτέ τον ταπεινό να πλέξει λογισμούς εναντίον κάποιου; Ό,τι λυπηρό δηλαδή και να πάθει ή να ακούσει ο ταπεινός, το παίρνει ως αφορμή για να κακολογεί και να εξευτελίζει τον εαυτό του. Όπως ο αββάς Μωυσής: όταν τον έδιωξαν από το άγιο βήμα οι κληρικοί με προσβλητικό τρόπο, αυτός κακολογούσε τον εαυτό του περισσότερο από εκείνους. Αν πάλι συμβεί ποτέ να ταραχτεί ο ταπεινός από την προσβολή ή την αδικία που του κάνουν, αμέσως κατάφεύγει στην προσευχή, με την οποία σύντομα γαληνεύει η καρδιά του. Και όχι μόνο αυτό, αλλά και όταν ταραάζεται, επιπλήττει πάντοτε και κατηγορεί αμείλικτα τον εαυτό του, λέγοντας στην ψυχή του· “Γιατίμανιάζεις, άθλια ψυχή; Γιατί ταραζέσαι, όπως εκείνοι που αφρίζουν; Με αυτό ακριβώς, το ότι ταραζέσαι, δείχνεις ότι είσαι άρρωστη· γιατί, αν δεν ήσουν, δεν θα υπέφερες. Γιατί άφησες, ταλαίπωρη, το να μέμφεσαι τον εαυτό σου και κατηγορείς τον αδελφό, επειδή σου φανέρωσε την αρρώστια σου, που μέχρι τώρα κρυβόταν μέσα σου και την αγνοούσες; Μιμήσου τον Χριστό, που τον χλεύαζαν και δεν ανταπέδιδε, υπέφερε και δεν απειλούσε (Α΄ Πετρ. 2:23). Τον ακούς που λέει αυτό που και έμπρακτα έκανε· “Τη ράχη μου έδωσα στη μαστίγωση, το σαγόνι μου στα ραπίσματα, και δεν γύρισα το πρόσωπό μου να αποφύγω τα εξευτελιστικά φτυσίματα” (Ησ. 50:6). Και εσύ, άθλια ψυχή, για μια προσβολή κάθεσαι και πλέκεις μύριους λογισμούς εναντίον του αδελφού που σε ευεργέτησε με αυτόν τον μικρό εξευτελισμό, και δεν καταλαβαίνεις ότι επιβουλεύεσαι τον εαυτό σου όπως οι δαίμονες. Τι περισσότερο δηλαδή μπορεί να σου κάνει ο δαίμονας από αυτό που κάνεις εσύ στον εαυτό σου, ανόητη και ταλαίπωρη;”»

Και ο γέροντας κατέληγε: «Τον σταυρό του Χριστού τον βλέπουμε και τα πάθη που υπέφερε για εμάς τα διαβάζουμε καθημερινά, αλλά εμείς ούτε μια προσβολή δεν αντέχουμε. Πραγματικά, ξεφύγαμε από τον ίδιο δρόμο».

Από το βιβλίο: ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΣ, τόμος Β΄, Υπόθεση Β΄, σελ. 50. Εκδόσεις Το Περιβόλι της Παναγίας, Θεσσαλονίκη 2003.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>